

τοὺς ὅπωςδὴποτε αὐτῷ ἐντυγχάνοντας. Τὸ ἀπανταχοῦ Πα-
νελλήνιον δὲν δύναται, παρὰ ἀπὸ καρδίας νὰ συγχαρῇ τοῖς
ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ ἐκλογῇ τοῦ νέου Πα-

τριάρχου, καὶ εὖχεται μετ' αὐτῶν, ὅπως ὁ Κύριος ἐπιρρω-
νύῃ Αὐτὸν εἰς τὴν δυσχερεῖ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἔργου ἐκ-
τέλεσιν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ.

(Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς.)

Τὴν μεταξὺ τριῶν ἡπείρων κειμένην Κύπρον κατῴκισαν
πρῶτοι οἱ Φοίνικες, οὓς κατέστησαν φόρου ὑποτελεῖς οἱ Αἰ-
γύπτιοι ὑπὸ τὸν Φαραὼ Θωθμῆν Γ'. κατὰ τὴν 15 π. Χ.
ἐκατονταετηρίδα. Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου ἐκόμισαν κα-
τόπιν μύθους ὁμηρικὸς Ἕλληνες πειραταί. Μετὰ τὸν τρωϊ-
κὸν πόλεμον ἐπεσκέφατο τὴν νῆσον ὁ Ἀγάμνων οὐχὶ ἐν πνεύ-
ματι φιλῆς, καίπερ λαβὼν δῶρον πολυτελεῖ θῶρακα παρὰ τοῦ
βασιλέως Κινύρου. Ὁ Τεῦκρος μετὰ τῶν ὁπαδῶν του ἐκ-
τισσε τὴν νέαν Σαλαμίνα, ἄλλοι δὲ Ἕλληνες ἐδέσποσαν τῆς
παλαιᾶς πολλῶ βραδύτερον τοῦ Κινύρου, ὅστις ἐμφαίνει ἀρ-
χήν καὶ γένος σημιτικόν. Ἡ κατὰ τὴν βαβυλωνιακὴν μέ-
θοδον τελουμένη ἀρχαία λατρεία τῆς Ἀφροδίτης κατέλιπεν
ἴχνη τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἕως τῆς σήμερον εἰς τὸν ἐθνογραφι-
κὸν τύπον τῶν νησιωτῶν. Ὅποτε οἱ κραταῖοι καὶ ἀνυπότα-
κτοι Ἀσσύριοι ἐδῆρουν Συρίαν καὶ Φοινίκην καταπτοηθέντες
οἱ ἐν Κύπρῳ βασιλίσκοι ὑπετόγησαν ἐκουσίως, ἐξεβίασαν δὲ
τὴν εὐνοίαν τοῦ θριαμβεύοντος μονάρχου οὐχὶ διὰ πανο-
πλιῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἰδίων θυγατέρων. Τὸν Σαργὸν ἀνε-
γνώρισαν κατὰ τὸ 720 π. Χ. ἐπτὰ βασιλεῖς, καθ' ἃ μαρτυ-
ρεῖ πλάξ εὐρεθεῖσα ἐν Κιτίῳ. Οἱ ἄλλοι ἡγεμόνες ἔστειλαν
φόρον τῷ Ἀσσουσβαγιτὰλ ἤτοι Σαρδαναπάλῳ, ἐγγόνῳ τοῦ
Σεναχερίμ, διότι ἡ τῆς Τύρου κατὰκτησις πολὺ διηκούλυε
καὶ τῆς Κύπρου τὴν ἄλωσιν. Ἡμιόλιον αἰῶνα κατόπιν ὑπέ-
κειτο ἡ νῆσος τοῖς Αἰγυπτίοις, ἄχρις οὗ ὁ Καμβύσης προσ-
ῆρτησεν αὐτὴν εἰς τὸ κράτος τὸ περσικόν· ἐτήρησαν ὅμως
τὴν ἀρχὴν ἅπαντες οἱ ἐγγῶριοι ἡγεμόνες, ὡς ὑποτελεῖς τοῦ
μεγάλου βασιλέως. Ἐν Κιτίῳ καὶ Ἰδαλίῳ ἠκμαζον οἱ βα-
σιλεῖς Ἀσβαάλ, Βααλμελέκ, Ἀβδήμων, Μελεικατοῦν, Που-
μιάθων, καθ' ὃν χρόνον ὁ Εὐαγόρας καὶ Νικοκλῆς ἔσχον
πρόσκαιρόν τινα ἀνεξαρτησίαν καὶ εἰσήγαγον γράμματα καὶ
τέχνην Ἑλληνικὴν. Ἡ νῆσος ἦτο διηρημένη εἰς πολλὰ βα-
σίλεια, ὧν ἡ διχόνοια ἐπετάχυνε τὴν δουλείαν. Παρέσχον
βοήθειάν τῳ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ὑπετάγησαν ὑπὸ τῶν Πτολε-
μαίων. Μετὰ βραχείαν ἀντίστασιν προσήρτησαν τὴν νῆσον
εἰς τὸ ἴδιον κράτος οἱ Ῥωμαῖοι καὶ εἶτα οἱ Βυζαντινοί· τῇ
10^ῃ ἐκατονταετηρίδῃ μ. Χ. τὴν ἥρπασαν ἀπὸ τῶν Ἀράβων
οἱ Δοῦκες· τῇ 12 δὲ ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Ριχάρδου Α'. ἐπω-
λήθη εἰς τοὺς Ναῖτας καὶ εἶτα παρεδόθη τῳ Γάλλῳ σταυ-
ροφόρῳ Γουὶ Λουσινιάν. Τῇ 16 ἡλώθη ὑπὸ τοῦ Σελήμ, δια-
πράξαντος ἀνηκούστους σκληρότητας.

Ὀλίγα τῆς ἀρχαιότητος κειμήλια διαφεύγουσι τὴν κα-
ταστροφὴν τοῦ χρόνου· τὰ πλεῖστα συνεξαφανίζονται ταῖς
ἐκάστοτε γενεαῖς· περισώζονται δὲ μόνον εὐγενῆ μέταλλα,
λίθοι, πορσελλάνη καὶ ὄγγεα κεράμια. Ἰματισμός, ἐπιπλά,
βίβλοι, τροφή, ζωικὰ καὶ φυτικὰ προϊόντα εἶναι ἐφήμερα
πλάσματα τοῦ βίου καὶ δὲν παριστάνονται ἐν τῇ ἀρχαιο-
λογίᾳ.

Τὸ ἀρχαῖον Κίτιον (Λάρναξ) ἤτον ἡ πρωτεύουσα τῶν
ἐκ Φοινίκης ἀποίκων· ἐνταῦθα ἀνεκάλυψεν ὁ κ. Κεσνόλας

σπουδαιότατον φοινικικὸν σαρκοφάγον, φοινικικὸν ἐξ ἀλαβά-
στρου ἄγγεῖον μετ' ἐπιγραφῆς, δύο ἐκ κεράμου ἔγχρωμα
ἄγγεα οἴνου ἐν ἀρχαίοις σχήμασιν ἐλάφου, ἕτερα ἐν σχή-
ματι τῆς κερασφόρου Θεᾶς, τῆς Ἥρας, μᾶλλον δὲ τῆς Ἀφρο-
δίτης, ἀγαλμάτια τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων καὶ ἄλλα περισσεύ-
ματα 300—400 τάφων. Ἐν Ἰδαλίῳ τοῦναντίον ἡρεῦνησεν
ὀκτὼ χιλιάδας τάφων, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν, οἵτι-
νες ἦσαν 3½ πόδας βαθεῖς ἐν τῇ Νεκροπόλει καὶ τελευτή-
σας εἰς τοὺς φοινικικοὺς 6½ πόδας βαθύτερον ἐκείνων.
Ἐκαστος τούτων εἶχε θόλον ἐκ λίθων· ἐχώρει δὲ τρεῖς νε-
κροὺς ἢ καθημένους ἢ κατακεκλιμένους καὶ ἔχοντας ἐστραμ-
μένον τὸ πρόσωπον πρὸς ἀνατολάς. Ἐνταῦθα ἔκειντο ἄγγεα
μετὰ φοινικικῶν ἐπιγραφῶν ὅπο τῆς 6^{ης} ἐκατονταετηρίδος,
χαλκᾶ ὅπλα, ποτήρια παριστάνοντα χοροὺς καὶ πανηγύρεις,
ὡς τὰ τῆς 8 π. Χ. ἐκατονταετηρίδος τὰ ἀνκαλυφθέντα ἐν
Νιμρούδ. Οἱ ὑπεράνω τῶν φοινικικῶν κείμενοι Ἑλληνικοὶ
τάφοι περιεῖχον ἄγγεα ἐξ ὕαλου, χρυσᾶ κοσμήματα ὀψιγε-
νεστέρας μεθόδου καὶ λύχνους πηλίνους. Ἐν Ἀλάμβρῃ
20 μίλια ἀπὸ τοῦ Ἰδαλίου, ἀνεκάλυψεν ὁ κ. Κεσνόλας ἕτε-
ρον κοιμητήριον καὶ ἐγγλυφα ἄγγεα ἐρυθρὰ ἢ μέλανα, ὡς
τὰ ἐν Τροίᾳ· ἐγγὺς δέ, ἄλλους τάφους μετ' ἄγγεων ἐχόν-
των σχῆμα διαφόρων ζώων καὶ ἄλλα εἶδη αἰγυπτιακά. Ἐν
Γόλγοις ὁ κ. Βογκὲ εἶχεν εὐρεῖ δύο ἀγάλματα καὶ κυρία-
κας ἐπιγραφάς, ὡς καὶ ὁ κ. Κεσνόλας τὸν ναὸν τῆς Γολγίας
Ἀφροδίτης· ὁ αὐτὸς δὲ τῳ 1867 ἀνεκάλυψε σαρκοφάγον
κατὰ τὴν τυρρηνικὴν μέθοδον, μετὰ ἀναγλύφων παριστάνων
τὸν μῦθον τοῦ Περσέως, συμπόσιον, ὁμηρικὴν θήραν καὶ
λέοντας κοιμωμένους. Κατόπιν εὗρεν ἀργυροῦν ποτήριον αἰ-
γυπτιακόν, ἢ φοινικικόν, μετὰ παπύρων. Ἐν Ἀγίῳ Φωτίῳ
εὗρε ναὸν μεστὸν ἀγαλμάτων νεωτέρας ἐποχῆς καὶ κάλλιστα
διατηρουμένων· παρίστανον δὲ ταῦτα τὰς διαφόρους τῆς Κύ-
πρου πολιτικὰς περιπετείας, ἅτε ἀνήκοντα τὰ μὲν εἰς τὴν
ἀσσυριακὴν σχολὴν, τὰ δὲ εἰς τὴν περσικὴν, τὰ δὲ εἰς τὴν
αἰγυπτιακὴν· αἱ λαμπραὶ στολαὶ καὶ τὰ βασίλεια παράφερνα
ἀνήκουσιν εἰς χρόνους, ὅποτε ἐκυβέρνων ἐν Ἰδαλίῳ ἡγεμόνες
ἐκ Φοινίκης οὓς ὑποτελεῖς ἐξ Ἀσίας, προσφέροντες τὰ ἀγάλ-
ματα ἑαυτῶν ἢ τῶν δεσποτῶν των εἰς τοὺς βωμοὺς Γόλγων
καὶ Ἰδαλίου. Μετὰ τὰ φοινικικὰ εὐρέθησαν ἄλλα ἀγάλματα
Ἑλληνικά, παριστάνοντα θεοὺς, ἢ ἥρωας, ἢ ἄλλους συγχρό-
νους πωγωνοφόρους ψευδοαρχαϊκῆς μεθόδου, σατυρικῶς μει-
διῶντας καὶ κρατοῦντας ἐν τῇ χειρὶ δάφνην. Κατόπιν τούτων
ἔρχονται ἄλλα ὀνόματι καὶ πράγματι Ἑλληνικὰ ἀπὸ τῶν
χρόνων τοῦ Εὐαγόρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.

Ἡ νέα Πάφος καὶ τὸ Καραβοστάσι, ἤτοι οἱ ἀρχαῖοι
Σόλοι, πρωτεύουσα τῆς μοναρχίας ἐπὶ Σαρδαναπάλου, ἐχο-
ρήγησαν λείψανα Ῥωμαϊκά. Ἡ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ὁμωνύμου
πόλεως κτισθεῖσα νέα Λευκωσία ἦτο μεστὴ ἄγγεων, κυλίν-
δρων κανθάρων προγενεστέρων τῆς 5 π. Χ. ἐκατονταετηρί-
δος. Ἐν Ἀμαθοῦντι τὰ ἀγάλματα ἦσαν ἀπλούστατα· ὁ

φορῶν τὴν λεοντὴν Ἡρακλῆς φονεῖ λεόντα οὐχὶ μείζονα γαλῆς· οἱ τάφοι ἐν Ἀμαθούντι ἦσαν πέντε πόδας βαθεῖς καὶ ἀνήκον εἰς τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους· ἦσαν δὲ μάλιστα τετραγῶνοι οἱ ἐπὶ τῶν ἐγγύς λόφων. Πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως εὐρέθησαν ἑκατοντάδες τάφων, ὁμοιοζόντων πρὸς οἰκίας, 50 πόδας ὑπὸ γῆς· ὑπῆρχε δὲ ἐν ἐνὶ τούτων περικαλλῆς σαρκοφάγος μετ' ἀναγλύφων, παριστάντων ἄρματα καὶ ἀναβάτας, σατράπην κρατοῦντα σκιάδιον, Ἀσταρὸν ἢ Ἀφροδίτας καὶ λεοντὴν φοροῦντας Βέξας ἢ Βαῦλ τῆς περσικῆς περιόδου. Ἡ θολωτὴ στέγη καὶ αἱ σφίγγες ἐμαρτύρουν τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἰωνικῆς τέχνης. Ὀλίγον ἀπωτέρω ἔκειντο αἰγυπτιακὰ ἐκ πορσελλάνης ἀγαλμάτια τῆς 6^{ης} π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἐν Ἀμαθούντι ἀνεκαλύφθησαν ἀρχαιοτέρες Ἑλληνικαὶ καὶ Αἰγυπτιακαί. Ἐν Κουρίῳ ἀνεῦρεν ὁ κ. Κεσνόλας πολυτίμους λίθους, χρυσοὺς κόσμους, ἐνὶ λόγῳ, τὸ χρυσόμαλλον δέρας τῆς ὕφνης συλλογῆς αὐτοῦ. Τὰ φοινικικὰ ἐνώτια, τὰ φέλλια, οἱ δακτύλιοι, οἱ πολύτιμοι λίθοι ἐκρύπτοντο ἐν θολωταῖς κρύπταις ἐπὶ ψηφιδωτοῦ ἐδάφους ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν λοιπὸν τούτων τῶν ἐνεργηθεισῶν ὑπὸ τῶν φιλαρχαίων καὶ διαπρεπῶν κ. κ. κ. Βογκέ, Λάγκ καὶ Κεσνόλα καὶ ἐκ τῶν διαφόρων ἀνακαλύψεων διεσαφηνίσθη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἢ τε Ἱστορία, νεκρικὴ φιλολογία καὶ καλλιτεχνία τῆς ἀρχαίας Κύπρου μετὰ τῆς ἀρχαίας γραφῆς καὶ γλώσσης αὐτῆς*), ἀποδεικνύονται καθαρότερα τὰ ση-

*) Ἐξέστω μοι εἰπεῖν ἐν ὀλίγοις περὶ τῆς ἀρχαίας γραφῆς καὶ τῆς Κυπριακῆς γλώσσης καὶ παρεῖναι τινὰ χάριν διαφωτίσεως τοῦ δημοσίου. Οἱ φιλόλογοι καὶ κυπριολόγοι κατωρῶσαν νὰ ἀναγνώσῃ τὴν κυπριακὴν γραφὴν, χαρακτηρίσαντες αὐτὴν οὐχὶ σημιτικῆς, ἀλλ' ἀριανῆς ἢ Ἰνδογερμανικῆς καταγωγῆς. Τὸ ὑποδειχθὲν τοῦτο πόρισμα παρέχει ἡμῖν ἀξιοσημείωτον παράδειγμα τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀξιολογότητος τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνιχνεύσεων. Ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἐξερεύνησις λίθων, ἡ νομισμάτων ἀπέδειξαν ἐναργῶς τὴν ἀληθεῖαν ἐθνολογικοῦ τεκμηρίου 4300 ἐτῶν. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἰδιώματος, ὁρῶς ἐννοουμένη, κατὰ τὸν Κούρτιον, ἔχουσε ζωηρὸν φῶς ἐπὶ τῆς σκοτίας ὑπερμέτρως ἀφαστηγότητος παρελθόντος. Ἐρρήθη ὅτι ἡ κυπριακὴ γλῶσσα, ἦν παραφασ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλ' ἡ ἔκφρασις δὲν φαίνεται μοι ἀκριβῆς. Οἱ χαρακτῆρες τῆς κυπριακῆς γραφῆς ὀλίγην

μεῖα τῆς ἐπαφῆς τῶν Φοινίκων καὶ Ἑλλήνων καὶ ἀνιχνεύεται ἡ λεπτοτάτη ἐκείνη γραμμὴ, ἥτις χωρίζει τὴν Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην.

Ἡ ἀρχαία Κύπρος παρέχει ἀφνειὰν ὕλην εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ φιλόλογους καὶ δύναται νὰ καυχήσῃ ὅτι τυγχάνει πολλῶ σπουδαιότερα τῆς ἀμφιβόλου Τρωάδος καὶ τῶν ἀβεβαίων Μυκηνῶν, διότι ἀνήκει εἰς χρόνους οὐχὶ ἡμιβαρβάρους, ἀλλὰ πεπολιτισμένους, καὶ καθίσταται τὸ ἀνεξάντλητον κέντρον καὶ ὁ πυρὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

(Δικαστὴς ἐν Κύπρῳ).

ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς τοὺς Ἑλληνικοὺς· ἀπ' ἐναντίας, αἱ λέξεις, αἱ ἐκφράζουσιν οὗτοί εἰσιν αἱ αὐταὶ οἱ αἱ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν. Ἐντεῦθεν τεκμαιρόμεθα τὸ κοινὸν τῆς καταγωγῆς τῆς κυπριακῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης, μενούσης μόνον τῆς παροδόξου ἀνωμαλίας τῆς διαφορᾶς τῆς γραφῆς, ἥτις ἀπορρέει ἐκ τούτου, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον διδαχθῆ παρὰ τῶν Φοινίκων νὰ γράφωσι τὴν γλῶσσαν, ἣν ἐλάλουν, ἐν ᾧ οἱ Κύπριοι καὶ ἐλάλουν καὶ ἔγραφον τὴν γλῶσσαν αὐτῶν πρὶν ἢ οἱ Φοίνικες ἀποκατασταθῶσι παρ' αὐτοῖς, τὰ δὲ δύο ἀλφάβητα κυπριακὸν καὶ φοινικικὸν ἤκαζον παραλλήλως ἐν Κύπρῳ, ἐξαλειφθέντα μοινοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤτοι 3 ἑκατονταετηρίδας π. Χ.

Ἐνθάδε ἐγείρεται τὸ ἀπὸρρημα ἂν οἱ Κύπριοι ἀνεκάλυψαν αὐτοὶ τὸ γραφικὸν σύστημα, ἢ τὸ μετήγαγον ἐκ τῆς κοινῆς μητρὸς, ὁπόθεν αὐτοὶ καὶ οἱ Ἕλληνες μετενόστευσαν. Κατὰ τὸν Κούρτιον, ἡ ἀρχέγονος διαμονὴ τῶν Ἰώνων διετέλεσεν ἡ Ἀσιατικὴ Ἰωνία. Οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἴωνες μετέβησαν ὁμοῦ εἰς τὴν Φρυγίαν καὶ ἐκεῖθεν ἔλαβεν ἕκαστος μίαν διεύθυνσιν, οἱ Δωριεῖς ἀφίκοντο εἰς τὰ ὄρη τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος, διαβάντες τὴν Θράκην, οἱ δὲ Ἴωνες κατελθόντες τὰ ὑψηλὰ ὄροπέδια τῆς Φρυγίας, παρεγένοντο διὰ τῶν κοιλάδων εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας. Ὁμιλος μεταναστῶν ὠρμήθη ἐκεῖθεν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς νήσους, δευτέρως δὲ ὄμιλος, διελθὼν τὴν Λυκίαν, ἀφίκετο εἰς Κύπρον. Ἡ ὑπόθεσις δὲν φαίνεται ἀβάσιμος, καθότι ἡ φιλολογία συνηγορεῖ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐν ταῖς Λυκικαῖς Ἐπιγραφαῖς εὐρίσκει τις εἰκοσι χαρακτῆρας, ὧν οἱ δέκα τρεῖς εἰσιν οἱ αὐτοὶ τῶν κυπριακῶν ἐπιγραφῶν καὶ οἱ ἐπτά παρεμφερεῖς αὐτοῖς, ὥστε ἡ συγγένεια τῶν δύο ἀλφάβητων πρόκειται ἐναργῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς γραφῆς δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν τὰ ἴχνη τῆς Κυπριωτικῆς μεταναστεύσεως ἐν Φρυγίᾳ, τῇ κοινῇ τῶν Κυπρίων, τῶν Λυκίων καὶ τῶν Ἰώνων πατρίδι. Ὅρα Cyprus: its History, its present resources, and future prospects, by R. Hamilton Lang. London 1878. Chapter XV. Archaeology. σελ. 327—340.

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ.

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ.

(τέλος.)

Μεταβαίνοντες ἤδη ἀπὸ τῶν ἡμερησίων εἰς τὰ ἐβδομαδιαίως ἐκδιδόμενα φύλλα ἀναφέρομεν ἐν πρώτοις τὰ πολιτικὰ καὶ παρατηροῦμεν συγχρόνως, ὅτι ταῦτα, ἐξαίρεσει ὀλίγων, ἔχουσιν ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ συμφέροντα τῶν διαφόρων φιλελευθέρων κομμάτων. Τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην ἀποτελοῦσιν αἱ ἀπὸ ὀλίγων ἐτῶν ὑφιστάμεναι συντηρητικαὶ ἐφημερίδες „The People“ καὶ „England“ καθὼς καὶ ἡ ἀρχαιότερα „Sunday Times“, ἥτις ὅμως ἐκ παρέργου πραγματεύεται τὴν πολιτικὴν καὶ ἀσχολεῖται κυρίως εἰς τὰ πράγματα τῶν θεάτρων, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς φιλολογίας. Ῥιζοσπαστικὸν δὲ καὶ καθαρῶς δημοκρατικὸν πρόγραμμα ἔχουσι τὰ „Reynolds Newspaper“, „Weekly Dispatch“ καὶ τὰ „Lloyds Weekly Newspaper“. Τὰ τρία ταῦτα φύλλα ἐκδίδονται εἰς τεράστιον ἀριθμὸν ἀντιτύπων, ἀλλὰ καὶ τὰ „Weekly Times“ καὶ τὰ „News of the World“ ἀπειραριθμούς ἔχουσι συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας. Ἐνῶ δὲ πάντα τὰ δημοσιογραφικὰ ταῦτα ὄργανα τιμῶνται ἀντὶ μιᾶς μόνον

πέννας, ὁ „Observer“ πωλεῖται ἀντὶ τοῦ τριπλοῦ τιμήματος, καὶ δικαίως, διότι αὐτὸς εἶνε ἡ σημαντικωτέρα καὶ ἐμβριθεστέρα πασῶν τῶν ἐν Λονδίνῳ ἐκδιδομένων ἐβδομαδιαίων πολιτικῶν ἐφημερίδων. ἔχει δὲ τὸ ἔθος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολιτικὴν, νὰ περιορίζεται μόνον εἰς τὰς εἰδήσεις τοῦ Σαββάτου ἀντὶ νὰ πραγματευῇται καθὼς πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐφημερίδες τοῦ εἵδους του, τὰ συμβάντα ὅλης τῆς ἐβδομάδος. Εὐδοκίμως δὲ συντασσόμενος καὶ φέρων ἀριστοκρατικώτατον χαρακτῆρα, ὁ „Observer“ διατηρεῖ στενὰς σχέσεις πρὸς πολλοὺς τῶν διαπρεπόντων φιλελευθέρων καὶ διὰ τοῦτο πολυλάκις δύναται νὰ δημοσιεύῃ εἰδήσεις περὶ πολιτικῶν κινήσεων εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, πρὶν ἢ δημοσιευθῶσιν αὐταὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων. Οὐχ ἥττον σπουδαῖαι καὶ ἐμβριθεῖς εἶνε καὶ αἱ ἐν αὐτῷ δημοσιεύμεναι θεατρικαὶ ἐπικρίσεις, ἐπειδὴ ἐν Λονδίνῳ τὰ νέα δράματα πάντοτε σχεδὸν τῷ Σαββάτῳ παριστάνονται πρῶτην φορὰν ἀπὸ σκηνῆς.

Κατὰ τὸ ἡμῖς πολιτικὴν καὶ φιλολογικὴν περιβολὴν